

ПОМАГАЧИ

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДО СМЪХУРКА

Драги ми Смъхурко,

Още съмъ на село. И, както ти писахъ, на отборъ дружина тука съмъ на чело.

Горещото лѣто вече се измина. Една сутринъ рано чичо Коста рече:

— Отъ днеска беритба ще почваме вече. Сливитѣ узрѣха. Хайде, Патилане! На работа свикай твоята дружина!

Свикахъ Стойча, Петя и Кина и Мина. Дигнахме чували, и пржити и крина. Когато да тръгнемъ, Стойчо чичовъ Костовъ къмъ двора посочи и весело каза:

— Бате, Патилане, татко за мажуна тавата замаза. Само сливи чака. Днеска ще захване. И мажунско царство за насъ ще настане.

— Ахъ, мажунецъ, Боже! — обади се Мина. — Ехъ че сладко нѣщо! Съ прѣстче да си близна!

— Чакай, мари Мино! — прекъсна я Кина. — Спри, ще се опаришъ! Нали е горещо...

Ялъ ли си мажунецъ, бате Патилане? Ама отъ тавата?

— И това ще стане! — кимнахъ дяволито. — А сега за сливи да вървимъ, другари! Че чичо замина!

Цѣлъ день брахме сливи. Пренасяхме въ къщи. Сипахме въ тавата. И сжщата вечеръ въ двора се събрахме и чичо подкладе тавата съ мажуна. Край огъня буенъ презъ нощъта стоехме. Играхме и пѣхме. Слушахме, какъ стрина приказки разказва...

Полунощъ се мина. Сънъ сладъкъ обори моята дружина. Послахме си вѣнка и спяхме на двора.

Призори ни дигна Стойчо чиповъ Костовъ:

— Хей, ставяте, хора! Че мажуна вече мѣхури изпуща. Трѣбва да се пробва. Донесете скоро лъжици, паници!

Скочихме веднага. Припнахме къмъ къщи. Домъкнахме скоро лъжици, паници. Грабналъ бѣше всѣки каквото намѣри.